

”Alakko nää mua?”

Otsikon lause oli Oulun kevätkokouksen iltajuhlan teema. Pohjois-Pohjanmaan murreta taitamattomille on kerrottava, että noin oululaispoika pyytää tyttöä tanssiin. Ja tanssittiinhan Oulussa! Kokous oli – niin kuin kevätkokoukset aina – tieteelliseltä anniltaan erinomainen ja sosiaaliselta ohjelmaltaan virkistävä. Suurkiitos oululaisille järjestäjöille! Tänä vuonna myös Mayo-klinikan edustajat kävivät Jukka Räsänen saattamina kertomassa omista toimintatavoistaan. Menetelmämme eivät loppujen lopuksi eroa juurikaan toisistaan ja on mukava havaita, että suomalainen anestesiologia on maailman huip-pua – ainakin amerikkalaisen mittapuun mukaan.

Anestesiologia ammattina

Kokouksen lopuksi Olli Meretoja piti erinomaisen katsauksen anestesiologiasta ammattina. Olin esittelemät versiot erilaisista päivystysjärjestelyistä puhuttivat yleisöä pitkään. Tämä onkin niitä kysymyksiä, jota alallemme aikovat lääkärit joutuvat pohtimaan. Anestesiologit muodostavat näet noin 5 % kaikista sairaalassa toimivista lääkäreistä, mutta sairaalassa päivystävistä lääkäreistä heidän osuutensa on kuitenkin peräti 24 %. Runsas virka-ajan ulkopuolinen työ eläkeiän kynnykselle onkin alallemme tyypillistä ja vaikuttaa varmasti työn raskautavuuteen.

Anestesiologeja on kaikkiaan 850, heistä työikäisiä on 695 ja pian eläkeiän saavuttavia on 127 (55–59-vuotiaita 81 ja 60–62-vuotiaita 46). Eri-

koistumisohjelmiin eri yliopistoissa on ilmoittautunut kaikkiaan 169 lääkäriä. Näistä 72 saanee erikoislääkärin oikeudet ennen vuotta 2007 ja vuonna 2008 tai sen jälkeen 97. Äkkiä laskien anestesiologien lukumäärä näyttäisi siis jonkun verran kasvavan. Erilaiset osa-aikaisjärjestelyt, kuten osa-aikaeläke, hoitovapaa tai Muuten vaan -osa-aikaisuus näyttävät ylilääkärikunnan mukaan kuitenkin lisääntyvän. Lääketieteellisiin tiedekuntiin hyväksytyistä yli 65 % on naisia, ja lääkärikunnan naisistuminen saattaa luoda omia esteitään anestesiologian kaltaiselle sairaala- ja päivystyssidonnaiselle alalle hakeutumiselle. On mahdollista, ehkä jopa todennäköistä, että edellä mainituista luvuista huolimatta anestesia-aläkärien kokonaistyöpanos vähenee lähivuosina merkittävästi. Meidän on siis kyettävä tekemään alamme kiinnostavaksi.

En siis valinnut huvikseni palstan otsikoksi ”Alakko nää mua?”. Se on kysymys, jota meidän täytyy jatkuvasti esittää kandidaateille ja erikoistumaan lähteille lääkäreille. Haastavien työtehtävien lisäksi meidän tulee kyetä kilpailemaan erikoisalajien välisessä kisassa työolosuhteilla. Mm. innovatiiviset päivystysratkaisut ylenpalttisen raskuuden välttämiseksi ovat aiempaa keskeisempiä. Tunne mahdollisuudesta vaikuttaa omiin työolosuhteisiin on tekijä, joka kyselyissä vaikuttaa erikoisalaa valittaessa. Päätöksenteon avoimuus, kommunikointi ja reiluus ovat seikkoja, joista ylilääkäreiden tulee huolehtia omilla organisaatioissaan. □

Turussa 22.5.2006